

A CSÓKOT GYAKOROLD

GOBBY FEHÉR GYULA

A Szerelem írójának

Vitkaival az állomáson futottam össze. Ő kiáltott rám, ha rajtam múlik, szó nélkül megyek el mellette, hiszen tizenöt éve nem láttam, azóta nemcsak hogy megemberesedett, hanem jókora bajuszt is növesztett, csak a szeme maradt a régi. Sokáig szorongatta a kezem, szemmel láthatóan jólesett neki a találkozás.

Gyere, megiszunk egy sört. Mondta. Ennyit megengedhetünk magunknak tizenöt év után.

Volt még annyi időm a vonat indulásáig, hogy leüljek vele a restiben. Kissé szégyelltem magam, amiért nem voltam képes olyan őszintén örülni a véletlen találkozásnak, mint ő, és a viláért se árultam volna el, de két-három perc is kellett, mire eszembe jutott a neve, valamiért mindig Vitkovicsra gondoltam, akivel Verbászon jártam együtt, de hát az Ausztráliába költözött, nem volt valószínű, hogy ilyen hideg téli napokon itthon tekereg.

Vitkai lármás gyerek volt, lármás férfi lett belőle. A pincért rögtön hátra veregette, hahotázva rendelte meg a sört, az egész restivel közölte, hogy ő csak a jégbe hűtött és a zöld színű üvegben felszolgált apatini sört kedveli, mást neki ne merjenek az asztalra tenni. Én persze halkabbra fogtam a szót, de így is megtudtam a következő percben, hogy üzemmérnök lett belőle, boldog házasetlet él, két szép fia van, és házat épít Szabadkán, méghozzá olyat, amelyre majd idővel emeletet is lehet húzni, mert most csak a földszinti részre gyűlt össze a pénz, de mire a kölykök nagyobbak lesznek, addigra meglesz az emelet is, úgy tervezi, hogy igazi amerikai stílusú családi ház lesz belőle, fönny lesznek a hálószobák, alul meg a konyhával egybenyíló nappali.

Örültem, hogy szóval tart, magamról kevés jót tudtam volna mondani.

Nem is kérdezősködött. Vidáman mesélt a gyerekek csínytevéseiről, belevaló fickóknak tartotta a fiait, a fiatalabbról elmondta, hogy valóságos ördögfióka, mindent szétszerel, ami a keze ügyébe kerül, ha vendégségbe mennek, a legtöbb erőt a gyerek megfékezésére pazarolják, mert valóságos istencsapása a

házigazda számára, minden apró tárgyat kézbe kaparint, és amit nem mentenek meg időben, azt menthetetlenül széttöri.

Ittam a sörömet, és hallgattam az apai büszkeség áradását.

Egyszer csak azt kérdezte, emlékszem-e, hogy mikor söröztünk utójára együtt. S akkor rádöbbsentem, hogy miért feszelveg olyan kínosan egész idő alatt.

Emlékszel, mikor besöröztünk a jódfürdő vendéglőjében? Kérdezte. Akkor kérdeztünk ki téged, hogy tudsz-e csókolózni.

Keserű lett a számban a korty. Vitkai meg jókorát hahotázott.

Mindnyájan biztattunk, hogy a csókot gyakorold. Mondta. Jó tréfa volt, az biztos.

Ha nem szemközt ülök vele, azonnal hátba vereget, helyettem az asztalt csapkodta, és két harsogó nevetésroham között nyelte a sört a zöld üvegből.

Talán tizenhét évesek lehettünk akkor. Az egész társaság büszke volt, hogy benn ülünk a vendéglőben, és igazi férfiak módjára sörözünk. Az iskolaévből már csak két nap volt hátra, a jegyeinket nagyrészt le is zárták a tanárok, már csak azok izgultak, akik intó előtt álltak. Talán Pusztai, akinek életcélja volt, hogy színötös legyen. Egyre azon nyavalygott, hogy fizikából nem akarja még egyszer kikérdezni Major bácsi, pedig igazán alaposan fölkészült, de hát nem érdekelt bennünket a bizonyítványa, úgy éreztük, hogy felnőttek vagyunk, és mindnyájan azt a két kórházi nővért bámultuk, akik most jöttek ki a jódfürdőből, és a szomszéd asztalhoz ültek le megpihenni, pletykáltak valakiről, mert velünk nemigen törődtek, bár jólesett nekik a figyelmünk, a vörös hajú feljebb is rántotta a szoknyáját, mikor észrevette, hogy legeltetjük rajta a szemünket.

A lányokról kezdtünk beszélgetni. Talán Hajnal kezdte, ő volt az osztály elismert nőszakértője. Tipikus szépfü volt, sudár termetű, szőke haja természetes csigákban göndörödött, igazi római orra volt, a lányok buktak rá. Nem emlékszem rá, hogy ki kezdte felsorolni, milyen tapasztalata van az osztálybéli lányokkal. De a játékba gyorsan bekapcsolódtak a többiek is, egykettőre mindenki kötelezőnek érezte, hogy közölje, mi a véleménye az osztály szépeiről.

Akkor is csak hallgattam.

Nem sokat mondhattam volna. De az is furcsa lett volna, ha fölkelek, és otthagynom őket. Meg őszintén szólva, érdekelt is a dolog. Karesz elmondta, hogy Magda azt szereti, ha a fülébe lehel. Az leüti a lábáról, bizonygatta. Ha közel hajolok hozzá, és óvatosan a fülébe szuszogok, az biztos siker. Annak nem tud ellenállni. Ahányszor megharagszik rám, úgy békítem meg, hogy szelőlőcskét fújok a fülébe. Ha egyszer kettesben maradtok vele, próbáljátok ki, garantálom, hogy érdekelni fogja az ügy. Hogy miért szereti, azt nem tudom, de hogy imádja, azt a gyakorlat igazolja.

Egymás szavába vágva mesélték az élményeiket.

Géza elmondta, hogy Klári a nyelves puszikat szereti. Egész elzsibbad a nyelvem a találka alatt, közölte. Ha közönséges csókot adok neki, semmibe veszi. Csak azt értékeli, amelyikbe a nyelvem is beleadom. Fárasztó dolog, mondha-

tom. Próbálatok meg húsz percet kinyújtott nyelvvel tölteni, akkor rájöttök, hogy nem is olyan egyszerű a dolog. Hát még ha mozgatnotok is kell a nyelveket. Nem hasonlít a rágáshoz egyáltalán. Sokkal fárasztóbb.

Hajnal nem állta meg, s beköpte a csattanót: máshova dugd a nyelvedet, komám. Azt majd jobban élvezed.

Ezen jót nevettek, Petyi meg azt adta tudtára a társaságnak, hogy Edit a háta simogatására érzékeny. A háta közepét kell cirógatni. Mondta. Vagy a gerince vonalát. Akkor mindent elérhet nála az ember. Csak óvatosan kell kezdeni. Nem szabad durván gyömöszölni. Finoman kell hozzáérni, mintha csiklandozni akarnád. Végig kell futtatni a kezed a hátán, de csak messziről, mintha bővölnéd. Már arra is reagál. Aztán persze hozzáérhetsz, de akkor sem mehetsz neki, mint vak a hajnalnak. Az ujjad hegye simogassa végig, külön a lapockái között, külön a farokcsont fölött. Akkor mintha önálló életre kelne a teste. Mintha a hátán levő idegvégződésesei irányítanak. Szinte ijesztő, mennyire érzékeny rájuk.

Csak lassan, óvatosan, Peti fiam. Mondta Hajnal, hogy újra nevethessenek.

Ki tudta volna megállapítani, mennyi az igazság, s mennyi a kamaszképzlet a történetekben, amelyeket elmeséltek. Ma már úgy gondolom, hogy csak hencegni akartak egymás előtt. De akkor ott, a fürdő vendéglőjében halálosan komolyan vették a szót.

Fülöp arról beszélt, hogy Ilonkának a lába hegyét kell masszírozni. Az ujjait meg a talpát. Ilonka hallhatóan nyög az élvezettől, ha dömöckölöm a lábát. Mondta. Szerintem, a hegyes orrú, magas sarkú nő cipő az oka, hogy annyira fájnak a lábai. Mivel alacsonynak tartja magát, mindig magas sarkú cipőt visel. Nem is csoda, hogy alig várja azt a pillanatot, mikor végre lerúghatja a lábáról. Sokkal könnyebb egy nőhöz hozzáférni, ha már levette a cipőjét. Kivált, ha kézbe veszed a lábát. Ő meg imádjá, ha gyurkálod az ujjait. Egyiket a másik után nyomogatom, minden apró csontját külön-külön kezelem, dömöckölöm a húsát, morzsolgatom a lábfejét, gyömöszölöm a bokáját, lapogatom a lábikráját. Ha nyújtja a másik lábát, akkor fölcsúszik a szoknyája. Ha lábat cserél, már nem takarhatja el a combját. Egy nőhöz könnyebb hozzájutni, ha alulról kezded a közeledést.

A nő megnyomkodva jó. Szögezte le Hajnal. De nem sokáig kacagtak ezen a szellemességen, mert mindenkinek volt mesélni valója.

Pista szerint nemcsak a lábaknál lehet kezdeni. Ő pont fordítva, vagyis a másik végén nyúl hozzá a nőkhöz. Mondta. Eszter azt kedveli, ha a fejbőrét masszírozzák. Sokszor fáj a feje, nagyon érzékeny a huzatra. Migrénre panaszodik. De ha a feje búbjától kezdve végiggyúrod a fejét, meggyúrod a halántékát, önállóan a nyakszirtjét, aztán a vállát is, akkor kezes báránnyá változik.

Pista nagyon büszke volt a tudományára. Az ember nem nyúlhat akárhogy a nő fejéhez. Magyarázta. Először is, nem szabad megrángatni a haját. Óvatosan kell áthatolni azon a szalmakazalhoz hasonlító kuszaságon, amilyen a nők hajtómege. Aztán arra kell vigyázni, hogy ne karcold meg a fejbőrt sem. Az ember

csak az ujjbegyét illeszti a nő fejére, azzal végez körkörös mozdulatokat. A nyomás erejére is vigyázni kell. Ha satuba fogod a fejét, visítani kezd, és megsértődik. Ha csak érinted, de nem viszel bele elég erőt, semmit sem ér az egész. Érzéssel kell gyúrogtatni a nőt. Érezze, hogy segíteni akarsz, de azt is érezze, hogy kényezteted. Aztán ha kellőképpen elengedte magát, azt tehetsz vele, amit akarsz. Az előkészületek a legfontosabbak. A legfontosabb, hogy főzve legyen, mielőtt a lényegre térnél.

Ha ilyen óvatos vagy a feje bőrével, akkor egyáltalán hogy mersz a melléhez nyúlni, kérdezte Vitkai.

Hangzavar keletkezett. A lányok melléről mindegyikünknek azonnal és hangosan kifejezendő véleménye volt.

Nem titkoltuk egymás előtt, hogy folyamatosan és kitartóan lessük a lányok mellét. Tornaórákon, fürdéskor, tánc közben, felelés közben fürkészünk, kinek milyen melle van. Ott a vendéglőben is azonnal vita kerekedett, hogy a körtemell vagy az almamell a szebb, Vitkai ütemesen kiáltozta, hogy szerinte a dinnyemellű lányok a legszebbek a világon. A dinnyemellűek érettek és kaphatók. Mondta. A többiek kényeskednek és feltételeket szabnak. Eddig csak a dinnyemellűekkel volt dolgom, és nem bántam meg. Aki mást mond, az hazudik. Vagy annyi tapasztalata sincs, mint egy kezdő kakasnak a csirkeóiban. Nem szégyellitek magatokat? A lányok hátát meg a lábát meg a fejét masszírozzátok? A mellüket fogjátok meg, gyermekeim. Kapjátok kézbe a mellüket, akkor lesztek nyeregben igazán. Akkor irányítható a nő, ha nem a bőrét mórrikálsz, hanem csöcsörészed.

Hajnal a tapasztalt nőcsábász jogán azt magyarázta, hogy a női mellhez sohasem szabad durván odakapni. Sokszor sajnálom, hogy olyan durva a kezem. Mondta. Attól félek, nem érzem meg a határt, meddig szabad elmennem. Olyan finom és puha a nők melle, hogy ahhoz csak puha és óvatos tenyérrel volna szabad hozzáérni.

Sokáig taglalták, hogy kinek van legszebb melle az osztályban. Pista hosszan bizonygatta, hogy Eszternek, mert akkora, mint a péterpáli alma, viszont kemény és hegyes. Fülöp meg Ilonka mellett kardoskodott, akinek lágy és telt, és kúp alakú kebleit nemcsak az osztálybeli fiúk, hanem az egész iskola csodálta.

Közben megittunk még egy forduló sört, és eljött az ideje, hogy hazainduljunk. S akkor, mikor már cihelődni kezdtünk, hirtelen rám terelődött a szó. Baleknak választottak ki, és kivétel nélkül rám estek a kérdéseikkel.

Te kivel szoktál csókolózni, kérdezte a nagyhangú Vitkai.

Megsóskoltad te a Julikát egyáltalán, kérdezte Géza.

Ti csak nézitek egymást, mint a filmvásznon a színészek. Mondta Hajnal. Kár azért a Julikáért, olyan harapnivaló szája van.

Áruld már el, milyen ízű a szája, mondta Pista. Keserű vagy édes?

Hat hónapja udvarolsz, és meg se sóskoltad. Röhögött Karesz. Te nem mered még a kezét sem megfogni.

Addig macéráltak, amíg ki nem nyitottam a szám, és el nem meséltem, hogy amikor hazakísérem, a kapualjban csókolódzunk Julikával. A szája puha és jóízű. Még sohasem éreztem meg rajta, hogy mit evett. Nem cigarettázik, de arra sem jöttem rá soha, hogy milyen fajta fogkrémet használ. Mikor a karomba simul, mintha eltűnne a világ körülöttünk, mindig úgy érzem, hogy egyedül vagyunk. A régi sárga téglákkal kirakott kapualj elég hideg hely, de én még sohasem éreztem ott hideget. Ha átfog, nekem melegem lesz rögtön. Ha megcsókol, azonnal lehunyja a szemét, de én tudom, hogy akkor is lát.

És milyen a nyála, kérdezte Karesz. A nyála sós, mint a leves a menzán? Kitért a röhögés. Én meg majdnem elsírtam magam.

Átkozott hülye. Mondtam Karesznek, s ha le nem fogja a kezem Fülöp, verekedni kezdtem volna.

Ezen is jót derültek.

Hagyjátok, szerelmes. Mondta Hajnal. A szerelmesek mind megőrülnek egy kissé. Azt se tudják, hol vannak, mi történik velük.

Nagy ordibálást csaptak, amíg fizettek a pincérnek. Vicceket meséltek, amíg csörtettek az asztalok között a kijárat felé. Az utcán azon tanakodtak, ki olyan hülye a tanárok közül, hogy az utolsó előtti napon is feleltet.

Bennem meg eltört valami. Két nap múlva Julika hazautazott a szüleihez, de én minden ígéretem ellenére se nem írtam, se nem jelentkeztem neki.

Egész nyáron úgy járkáltam, mint a vak. Többször is nekiültem, hogy majd levelet írok Julikának, aztán csak ültem a papiros előtt mozdulatlanul.

Ma már tudom, hogy szégyelltem magam. Elárultam a szerelmünket a söröző társaságnak. Úgy éreztem, jóvátehetetlen hibát követtem el, nem volt erőm túltenni magam ezen a buta vétkemen.

Őszre másik iskolába iratkoztam, Julikával csak az újévi ünnepekben találkoztam. Köszönt, de makacsul összeszorította utána ajkait, merev arccal ment el mellettem. Később hallottam, hogy férjhez ment egy zentai fiúhoz, ma már két gyermek anyja.

Gyere, megiszunk még egy üveggel. Mondta Vitkai, és rögtön intett is a pincérnek. Olyan ritkán találkozunk, pedig jókat röhöghetnének az elmúlt évek stószain. Akkor rengeteg jó viccet csináltunk, igaz?

Igaz. Mondtam. De több sört nem iszok. Mennem kell, beállították a szerelvényt.

Tartóztatott, de nem bírtam volna tovább ülni az asztalánál. Igaza volt, időm lett volna még, de inkább bevettem magam egy üres kupéba, és elővettem az újságot. Bár nem olvastam, megint úgy éreztem magam, mint a vak. Üres tekintettel meredtem magam elé.